



Παρασκευή
7 Νοεμβρίου 2025

22:00

Μέγαρο Μουσικής Αθηνών

Late night
με την Κ.Ο.Α.

Κρατική Ορχήστρα Αθηνών
Ανού Τάλι | αρχιμουσικός

ΝΤΑΡΙΟΥΣ ΜΙΓΙΩ (1892 – 1974)

Το βόδι στη στέγη, έργο 58

ΚΑΜΙΓ ΣΑΙΝ-ΣΑΝΣ (1835 – 1921)

Κοντσέρτο για πιάνο και ορχήστρα αρ.2 σε σολ ελάσσονα, έργο 22

• **Νεφέλη Μούσουρα** | πιάνο

Διάλειμμα

ΖΑΚ ΙΜΠΕΡ (1890 – 1962)

Concertino da camera (Κοντσερτίνο δωματίου)
για άλτο σαξόφωνο και σύνολο δωματίου

• **Στάθης Μαυρομμάτης** | **σαξόφωνο**
Divertissement

Χορηγός Προϊόντος

Château
la Tour de l'Evêque
Petale de Rose



Παρασκευή **7 Νοεμβρίου 2025**

Late night με την Κ.Ο.Α.

ΝΤΑΡΙΟΥΣ ΜΙΓΙΩ

(1892 – 1974)

Το βόδι στη στέγη, έργο 58

Το 1916 ο γνωστός Γάλλος ποιητής, δραματουργός αλλά και διπλωμάτης Πωλ Κλωντέλ διορίστηκε μέλος της διπλωματικής αποστολής της Γαλλίας στη Βραζιλία· ο φίλος του, νεαρός τότε συνθέτης Νταριούς Μιγιώ, τον ακολούθησε ως γραμματέας, για να επιστρέψει μετά το τέλος του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου στο Παρίσι. Εκεί, ο Μιγιώ επρόκειτο να ενώσει τις δυνάμεις του με άλλους πρωτοπόρους Γάλλους συνθέτες (που αποτέλεσαν την λεγόμενη *Ομάδα των Έξι*) εστιάζοντας το ενδιαφέρον του -μέχρι το τέλος της ζωής του- σε μία μουσική λεπταί-σθητη, φινετσάτη και κατά κύριο λόγο «χαρούμενη».

Οι αναμνήσεις από την παραμονή του Μιγιώ στη Βραζιλία βρήκαν τη μουσική τους έκφραση στο συμφωνικό έργο «Το βόδι στη στέγη», που γράφτηκε το 1919 και έλαβε αυτό το ομολογούμενως αστείο όνομα από ένα δη-μοφιλές βραζιλιάνικο τραγούδι της εποχής. Ο συνθέτης αξιοποίησε στο έργο του αυτό μία σειρά από μελωδίες και ρυθμούς της Βραζιλίας (τάνγκο, σάμπα, μασις ακόμα και ένα Πορτογαλικό φάντο) ενώνοντάς τους με μία χαρακτηριστική, πρωτότυπη μελωδία που επανεμφανίζεται ανά τακτά διαστήματα. Ο Μιγιώ ευελπιστούσε το έργο να αξιοποιηθεί ως υπόκρουση σε κάποια ταινία του Τσάρλι Τσάπλιν, ωστόσο ο Ζαν Κοκτώ έσπευσε να γράψει το σενάριο ενός κωμικού μπαλέτου, που βασιζόταν πάνω στη μουσική του Μιγιώ και παρουσιάστηκε το 1920 στο Θέατρο των Ηλυσίων Πεδίων με μεγάλη επιτυχία. *Το βόδι στη στέγη* αποτελεί αναμφίβολα ένα εμβληματικό έργο της καλλιτεχνικής άνθισης στο Παρίσι κατά τη δεκαετία του '20· δεν είναι τυχαίο που ένα ιστορικό καμπαρέ, στο οποίο σύχναζαν όλοι οι κορυφαίοι καλλιτέχνες του Παρισιού της εποχής (Στραβίνσκυ, Πικάσο, Μπρακ, Καμύ, Χέμινγκουεϊ, Πουλένκ, Ραβέλ και τόσοι άλλοι) πήρε το όνομά του από το έργο του Μιγιώ.

ΚΑΜΙΓ ΣΑΙΝ-ΣΑΝΣ

(1835 – 1921)

Κοντσέρτο για πιάνο και ορχήστρα αρ.2 σε σολ ελάσσονα, έργο 22

- Andante sostenuto
- Allegro scherzando
- Presto

Ο Καμίν Σαιν-Σανς υπήρξε σε όλη του τη μακρά ζωή ευλαβικός θεματοφύλακας της μεγάλης ρομαντικής παράδοσης των Μέντελσον, Σούμαν και Λιστ. Ως νέος συνθέτης λοιπόν, ταυτίστηκε με τη μουσική πρωτοπορία της εποχής του και απορκόλυπτα επέμενε να υπηρετεί την οργανική μουσική και τις κλασικές φόρμες της συμφωνίας, του κοντσέρτου και της σονάτας σε πείσμα της διάχυτης προτίμησης του γαλλικού κοινού προς την όπερα ή την οπερέτα. Το ύφος του παρέμεινε ακλόνητα προσκολλημένο στις αρχές της δομικής και αρμονικής διαύγειας, της εκφραστικής περιεκτικότητας και της έλλογης ισορροπίας μορφής και περιεχομένου, με συνειδητή αποστασιοποίηση από καθετί το εξεζητημένο ή αισθητικά διφορούμενο.

Αυτές οι αρχές διέπουν και τα έργα του για πιάνο και ορχήστρα, ανάμεσα στα οποία ξεχωρίζουν τα πέντε κοντσέρτα. Παρόλο που ο Σαιν-Σανς είχε υπάρξει ένας εκπληκτικός βιρτουόζος πιανίστας από την παιδική του κιόλας ηλικία και η γραφή του για το πιάνο ήταν πάντα εξαιρετικά απαιτητική, εντυπωσιακή και λαμπερή, σε κανένα από τα κοντσέρτα του η δεξιοτεχνία δεν λειτουργεί ως αυτοσκοπός· αντιθέτως, ο τρόπος του να γράφει για το πιάνο χαρακτηρίζεται πάντα από ευγένεια και κομψότητα· υπό αυτό το πρίσμα η σαφής επιρροή του Λιστ συμπληρώνεται με έναν τρόπο από μία εξίσου ισχυρή επιρροή από το κρυστάλλινο και απέριττο ύφος του Μέντελσον. Οι αρχές αυτές εξηγούν επίσης τον σημαντικό ρόλο που έχει η ορχήστρα στα κοντσέρτα του Σαιν-Σανς, λειτουργώντας ως ισότιμος συνομιλητής με το σολιστικό όργανο και όχι ως μία δευτερεύουσα, συνοδευτική παρουσία. Το Δεύτερο Κοντσέρτο είναι αναμφίβολα το πιο δημοφιλές από τα πιανιστικά κοντσέρτα του συνθέτη. Ο θρυλικός Ρώσος πιανίστας και συνθέτης Άντον Ρουμπινστάιν προσκάλεσε τον Σαιν-Σανς να είναι σολίστ σε μία συναυλία που θα διηύθυνε ο ίδιος στη Salle Pleyel στις 6 Μαΐου 1868 (και όχι στις 13 Μαΐου όπως εσφαλμένα γράφεται συνήθως) – μόνο που η πρόσκληση διατυπώθηκε μόλις τρεις εβδομάδες πριν τη συναυλία! Παρά το ασφυκτικό χρονικό πλαίσιο, ο Σαιν-Σανς αποφάσισε να γράψει ένα νέο κοντσέρτο για την περίπτωση - και πράγματι, το ολοκλήρωσε σε δεκαεπτά μόνο μέρες, και το ερμήνευσε στην εν λόγω συναυλία. Ωστόσο, ο ελάχιστος χρόνος που απέμεινε για την εκμάθηση του σολιστικού μέρους είχε ως αποτέλεσμα, ο Σαιν-Σανς να μην παίζει όσο καλά θα ήθελε και θα μπορούσε στην πρεμιέρα και το Κοντσέρτο του να μην σημειώσει την επιτυχία που του άξιζε.

Τα τρία μέρη του έργου δεν ακολουθούν το σύνθηες πλάνο (γρήγορο – αργό – γρήγορο) αλλά κάθε μέρος είναι ταχύτερο από το προηγούμενο. Το πρώτο εξ αυτών αποτίνει σαφώς φόρο τιμής στον Γ. Σ. Μπαχ, με την εισαγωγή από το σόλο πιάνο να θυμίζει έντονα τις καθηλωτικές εναρκτήριες χειρονομίες σε φαντασίες ή τοκάτες για ηλεκτροφόρα του μεγάλου Κάντορα. Το κύριο θέμα του μέρους που παρουσιάζεται στην πορεία (επίσης από το πιάνο) αποδίδεται στον Γκαμπριέλ Φωρέ και συγκεκριμένα σε ένα πρωτόλειο *Tantum ergo* που είχε γράψει όταν ήταν ακόμα μαθητής του Σαιν-Σανς. Αμφότερα

τα ακόλουθα μέρη είναι γραμμένα σε φόρμα σονάτας: το δεύτερο είναι ένα νευρώδες σκέρτσο, όπου το τύμπανο έχει πρωτεύοντα ρόλο «συνομιλώντας» έξυπνα με το αριστερό χέρι του πιανίστα, ενώ το τρίτο αποτελεί μία ταχύτατη ταραντέλα υψηλής ενεργητικότητας. Ευπρόσδεκτη αντίθεση στη γενικά κυρίαρχη χορευτική διάσταση του φινάλε προσφέρει το δεύτερο θέμα του, πιο γωνιώδες και επιβλητικό, με έντονα διαπεραστικές τρίλιες.

ΖΑΚ ΙΜΠΕΡ

(1890 – 1962)

Concertino da camera (Κοντσερτίνο δωματίου) για άλτο σαξόφωνο και σύνολο δωματίου

- Allegro con moto
- Larghetto – Animato molto

Το όργανο του σαξοφώνου, εφεύρεση του Βέλγου μουσικού και κατασκευαστή πνευστών οργάνων, Άντολφ Σαξ (1814-1894) κατά τη δεκαετία του 1840, άργησε να βρει τη θέση του στον κόσμο της λόγιας ευρωπαϊκής μουσικής, είτε ως όργανο σολιστικό είτε ως μέλος ευρύτερων συνόλων. Σε έναν πολύ μεγάλο βαθμό, η ευρεία αναγνώριση των εκφραστικών του δυνατοτήτων και μία σημαντική διεύρυνση του ρεπερτορίου του οφείλεται στον Αμερικαν-νό (γεννημένο στη Γερμανία) βιρτουόζο σαξοφωνίστα Ζίγκουρντ Ράσερ (1907-2001), για τον οποίο γράφτηκαν δεκάδες (ή για να είμαστε πιο ακριβείς εκατοντάδες) έργα, τόσο μουσικής δωματίου όσο και για σαξόφωνο και ορχήστρα από πλείστους συνθέτες του 20^{ου} αιώνα, θαυμαστές της υψηλής τέχνης του. Ο ίδιος άρχισε να γίνεται γνωστός -και κατ' επέκταση να καθιστά πιο γνωστό στο κοινό της κλασικής μουσικής το σαξόφωνο- στις αρχές της δεκαετίας του '30, μετά από ένα πολύ επιτυχημένο ντεμπούτο με τη Φιλαρμονική του Βερολίνου. Από το 1939 και ως το τέλος της ζωής του έζησε στις ΗΠΑ, συνδυάζοντας την έντονη συναυλιακή δραστηριότητα με εξίσου έντονη διδασκαλία σε κορυφαία μουσικά εκπαιδευτικά μουσικά ιδρύματα της χώρας. Ένας από τους πρώτους (και τους σπουδαιότερους) συνθέτες που εμπνεύστηκαν έργα από τον Ράσερ, ήταν και ο Γάλλος Ζακ Ιμπέρ, ο οποίος είχε κατακτήσει το 1919 το βαρύτιμο Βραβείο της Ρώμης με την πρώτη του κιόλας απόπειρα και ήταν ήδη ένα σημαίνον πρόσωπο για τα γαλλικά μουσικά πράγματα.

Το Concertino da camera γράφτηκε το 1935 για σαξόφωνο και έντεκα όργανα (φλάουτο, όμπσε, κλαρινέτο, φαγκό-το, κόρνο, τρομπέτα, δύο βιολιά, βιόλα, βιολοντσέλο και κοντραμπάσο) και παρουσιάστηκε για πρώτη φορά στο Βίντερτουρ της Ελβετίας στις 11 Δεκεμβρίου της ίδιας χρονιάς, με σολίστα τον αποδέκτη της αφίερωσης, Ράσερ, ο οποίος έκτοτε το κράτησε σε περίοπτη θέση στο ενεργό του ρεπερτόριο, παίζοντάς το τακτικά σε Ευρώπη και Αμερική και συμβάλλοντας έτσι αποφασιστικά στο να καθιερωθεί ως ένα από τα πιο γοητευτικά και αγαπητά έργα για σαξόφωνο και ορχήστρα του 20^{ου} αιώνα. Ο Ιμπέρ, πολυγραφότατος και συνάμα άκρως εκλεκτικός συνθέτης που αφομοίωσε επιδράσεις από πολλές διαφορετικές αισθητικές τάσεις της εποχής του, χωρίς ποτέ να ταυτιστεί απολύτως με καμία από αυτές, έγραψε εν προκειμένω ένα σύντομο, μικρό κοντσέρτο χρησιμοποιώντας απολύτως κλασικές φόρμες και συνταιριάζοντας με γούστο στοιχεία από τον μουσικό ιμπρεσιονισμό (ιδίως στο εναρκτήριο αργό τμήμα του δεύτερου μέρους) με στοιχεία από το στιλ τζαζ (πιο έντονα στο πρώτο μέρος). Με φυσικό και απολύτως λειτουργικό τρόπο, το σολιστικό όργανο συνδιαλέγεται με το ορχηστρικό σύνολο ως «πρώτος μεταξύ ίσων», πάντα στο πλαίσιο μίας μουσικής λεπταίσθητης αλλά και λαμπερά δεξιοτεχνικής.

ΖΑΚ ΙΜΠΕΡ

1. Εισαγωγή	4. Βαλς
2. Πομπή	5. Παρέλαση
3. Νυχτερινό	6. Φινάλε

Το «Καπέλο από Ψάθα Ιταλίας» είναι μία ξεκαρδιαστική, διαχρονικά δημοφιλής κωμωδία του Γάλλου θεατρικού συγγραφέα Ευγένιου Λαμπίς που συνέγραψε το 1851 με τον ομότεχνό του Μαρκ Μισέλ, και διαδραματίζεται στο Παρίσι στα μέσα του 19^{ου} αιώνα. Την ημέρα του γάμου του, ο Φαντινάρ βλέπει το αλόγό του να τρώει το καπέλο από ψάθα Ιταλίας της Αναΐς Μποπερτουί, την ώρα που έκανε τον περίπατό της στο δάσος με τον εραστή της. Ο Φαντι-νάρ στη συνέχεια, αναγκάζεται ν' αρχίσει την αναζήτηση ενός πανομοιότυπου καπέλου προκειμένου να γλιτώσει η νεαρή αυτή κυρία από τον ζηλόφθονο σύζυγό της, κάτι που με την πρώτη ματιά φαίνεται απλό, αλλά αποδεικνύεται πολύ δύσκολο. Για να μην κινήσει τις υποψίες του πεθερού του που φτάνει με όλο το συμπεθεριό, ο Φαντινάρ τούς παρασύρει όλους σε μια τρελή κούρσα για την αναζήτηση του καπέλου. Για ένα ανέβασμα του έργου το 1929 στο Παρίσι, ο Γάλλος συνθέτης Ζακ Ιμπέρ, συνέθεσε σκηνική μουσική, τμήματα της οποίας απομόνωσε και επεξερ-γάστηκε έναν χρόνο αργότερα, σχηματοποιώντας ένα συμφωνικό έργο με τίτλο *Divertissement* (Διασκέδαση). Εν προκειμένω, ο Ιμπέρ, συνθέτης που εσκεμμένα ακολούθησε «οδόν ιδίαν» στη μουσική του αρνούμενος να ταυτι-στεί ολοκληρωτικά με κάποια από τις κυρίαρχες πρωτοποριακές τάσεις των προβεβλημένων Ευρωπαίων συνθε-τών της εποχής του (Στραβίνσκι, Σαίνμπεργκ, Μπάρτοκ ή Χίντεμτ) επέλεξε συνειδητά να προσεγγίσει στιλιστικά το ύφος της «Ομάδας των Έξι» που εκείνα τα χρόνια δέσποζε στα μουσικά δρώμενα της Γαλλίας και που πρέσβευε εν πολλοίς μία μουσική ανάλαφρη και απαλλαγμένη από τα «βάρη» είτε του όψιμου γερμανικού ρομαντισμού είτε



22:00

ΜΕΓΑΡΟ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΑΘΗΝΩΝ

Αίθουσα Χρήστος Λαμπράκης

του ιμπρεσιονισμού του Ντεμπυσύ. Η πρεμιέρα της ορχηστρικής αυτής Σουίτας δόθηκε στις 30 Νοεμβρίου 1930 στο Παρίσι από τη Συμφωνική Ορχήστρα της πόλης υπό τη διεύθυνση του Βλαντιμίρ Γκόλσμαν και έκτοτε αποτελεί ένα από τα πιο πολύ παιζόμενα έργα του συνθέτη της. Η Εισαγωγή του έργου συνιστά μικρογραφία μίας ουβερτούρας κωμικής όπερας, ενώ στην ακόλουθη Πομπή διεισδύουν με πικάντικο τρόπο υπομνήσεις από το πασίγνωστο γαμήλιο εμβατήριο του Φέλιξ Μέντελσον. Το Νυχτερινό είναι το σκοτεινότερο μέρος της Σουίτας και φανερώνει ανάγλυφα τις πιο λυρικές πτυχές του ύφους του Ιμπέρ, ενώ το ακόλουθο Βαλς έχει ομοιότητες με τα «Ευγενή και συναισθηματικά βαλς» του Μωρίς Ραβέλ, παρά τις άφθονες χιουμοριστικές πι-νελιές. Μετά από τους οιοενί σουρεαλιστικούς ήχους μίας μεγαλοπρεπούς Πομπής που πλησιάζει από μακριά, μία ηχηρή παρέμβαση από το πιάνο μεταβαίνει προς το Φινάλε, που ολοκληρώνει το έργο με θεαματικό τρόπο – ένα αίσιο τέλος, ανάλογο του αίσιου τέλους του θεατρικού έργου.

ΝΕΦΕΛΗ ΜΟΥΣΟΥΡΑ

Εμφανίζεται τακτικά ως σολίστ σε Ελλάδα, Αυστρία, Ιταλία, Γερμανία, Ρωσία και Αμερική. Έχει πραγματοποιήσει περιοδεία προσωπικών ρεσιτάλ στην Κίνα και έχει διδάξει σε σεμινάρια σε Κίνα και Ρωσία. Έχει προσκληθεί σε φεστιβάλ διεθνούς εμβέλειας, ενώ τον Ιούλιο του 2019 έκανε το ντε-μπούτο της με ρεσιτάλ στο Φεστιβάλ του Ζάλτσμπουργκ. Της έχει απονεμηθεί το Βραβείο «Μυκονί-ου» της Ακαδημίας Αθηνών, καθώς και βραβεία σε πανελλήνιους και διεθνείς διαγωνισμούς. Ως σο-λίστ έχει συμπράξει με ορχήστρες όπως: Καμεράτα, Κρατική Ορχήστρα Αθηνών, Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης, Εθνική Συμφωνική Ορχήστρα της Ε.Ρ.Τ., Φιλαρμόνια Ορχήστρα Αθηνών, Συμφωνική Ορχήστρα του Πανεπιστημίου Mozarteum, Ορχήστρα Δωματίου Orpheus της Βιέννης, Ορχήστρα I Maestri του Λονδίνου, Φιλαρμονική Ορχήστρα Mihail Jora κ.ά. Έχει ηχογραφήσει για το Τρίτο Πρό-γραμμα της ΕΡΤ και έχει εμφανιστεί στην κρατική αυστριακή και την κρατική ελληνική τηλεόραση. Σπούδασε στο Ωδείο Κόνταλν με τον Αναστάσιο Πάππας και κατόπιν στο Πανεπιστήμιο Mozarteum του Ζάλτσμπουργκ με τους Rolf Plagge και Imre Rohmann αποφοιτώντας με τις ανώτατες διακρίσεις. Είναι αριστούχος απόφοιτος του Τμήματος Μουσικών Σπουδών του Καποδιστριακού Πανεπιστημί-ου Αθηνών.

ΣΤΑΘΗΣ ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗΣ

Γεννήθηκε στην Αθήνα και σπούδασε μαθηματικά στο Πανεπιστήμιο Πατρών, σαξόφωνο στο Ωδείο Φ. Νάκας της Αθήνας και στο Κολλέγιο Μουσικής του Λονδίνου, καθώς και ανώτερα θεωρητι-κά και σύνθεση. Είναι Πρώτο Σαξόφωνο της Φιλαρμονικής Ορχήστρας Πνευστών του Δήμου Αθηναί-ων, τακτικός συνεργάτης της Κρατικής Ορχήστρας Αθηνών και ιδρυτής και καλλιτεχνικός διευθυντής του Κουαρτέτου Σαξοφώνων «Ακρόαμα» και του Οκτέτου Σαξοφώνων "SAXathlon Orchestra". Έχει δώσει συναυλίες σε Ελλάδα και εξωτερικό (Ιταλία, Κύπρο, Βουλγαρία, Ρουμανία, Ρωσία, Αλβανία, Αγγλία, Τουρκία, Βέλγιο, Καναδά, Η.Π.Α. κ.α.), ενώ ως σολίστας έχει συμπράξει με την Κρατική Ορχή-στρα Αθηνών, τη Συμφωνική Ορχήστρα Κύπρου, την Ορχήστρα των Χρωμάτων, τη Συμφωνική Ορ-χήστρα του Δήμου Αθηναίων, τη Sinfonietta της Λουϊζιάνα, τη Συμφωνική Ορχήστρα της Κοστάντσα (Ρουμανία), τη Συμφωνική Ορχήστρα Thunder Bay (Καναδάς), την Εθνική Συμφωνική Ορχήστρα της Βουλγαρικής Ραδιοφωνίας κ.ά. Σημαντικοί Έλληνες και ξένοι συνθέτες έχουν γράψει έργα αφιερω-μένα στον ίδιο, ενώ για τη δισκογραφική του εργασία έχει αποσπάσει εγκωμιαστικές κριτικές. Διδά-σκει στο Απολλώνιο Ωδείο της Αθήνας και είναι Πρόεδρος του Συλλόγου Επαγγελματιών Μουσικών Σαξοφώνου Ελλάδος.

ΑΝΟΥ ΤΑΛΙ

Η διεθνώς καταξιωμένη Εσθονή αρχιμουσικός έχει διευθύνει σημαντικές ορχήστρες σε Ευρώ-πη, Αμερική και Ασία: Ορχήστρα Φιλαρμόνια, Συμφωνική του Κεμπέκ, Συμφωνική του BBC της Σκωτίας, Εθνική Ορχήστρα του Μπορντό, Βασιλική Φιλαρμονική Ορχήστρα, Φιλαρμονική του Τόκιο, Εθνική Ορχήστρα της Γαλλίας, Συμφωνική του Χιούστον, Συμφωνική της Ραδιοφωνίας της Σουηδίας, Συμφωνική της Βαυαρικής Ραδιοφωνίας, Συμφωνική του Βερολίνου, Γερμανι-κή Φιλαρμονική Δωματίου της Βρέμης, Μπαρόκ Ορχήστρα του Φράιμπουργκ και Ensemble Modern. Έχει επίσης διευθύνει παραγωγές όπερας στην Κρατική Όπερα Unter den Linden του Βερολίνου, στην Κρατική Όπερα του Μάγκντεμπουργκ, στο Θέατρο της Βασιλείας, στο Teatro de la Maestranza της Σεβίλλης κ.α. Η Τάλι έχει διατελέσει μουσική διευθύντρια της Ορχήστρας της Σαρασότα στη Φλόριντα, ενώ το 1997 ίδρυσε τη Συμφωνική Ορχήστρα της Σκανδιναβίας. Οι ηχογραφήσεις της για τις εταιρείες Warner Classics και ECM έχουν αποσπάσει διεθνείς δια-κρίσεις. Σπούδασε πιάνο στο Κονσερβατόριο του Ταλίν και κατόπιν διεύθυνση ορχήστρας στη Μουσική Ακαδημία της Εσθονίας και στο Κρατικό Κονσερβατόριο της Αγ. Πετρούπολης.